

Brodat en un llim de pols

La subtil capa de pols que, asseguda s'estén pel terra tebi, somriu a la llum que s'escola entre les escletxes de la persiana. El rentaplats que fa uns dies va esternudar en sentir el fred als peus després d'haver sortit d'una llarga dutxa i esperar la tovallola que no li arriba, comença a perdre l'olor inevitable de netedat, com si aquesta també hagués decidit hivernar i la pols li fes de manta. I entre la pols d'aquell pis del carrer major de Montblanc, un desig de ser mirall.

L'escalfor que emetia la tènue llum, comença a gelar-se quan els peus nouvinguts, tot i que no benvinguts, deixen anar un sospir que acaba en calfred. I aquest pessigolleig de llum sembla ser l'intent d'una primera cita, però els plats ja són freds, i altre cop bruts. La sala fa pudor de ginebra passada, i suor. Quantes persones deuen haver estat víctimes d'aquesta suor, es pregunten els peus que finalment, es decideixen a fer el pas, o si més no, a recuperar els que els van trepitjar.

Quatre passes observen l'escenari, buscant pell on esgarrapar, on mossegar, on abocar-se, on fer mal, on arrencar pell, i esquinçar-ne l'ànima. La pols es remou entre la guerra de respiracions, on mentre unes dormen mig èbries, les altres s'acceleren a cada batec, alimentades per una dignitat que va ser robada, com la cua de la sargantana que segueix bategant quan l'han separada del cos.

El cos que ja té l'objectiu davant seu, agafa aire, i força i s'hi llença, lentament,. L'altre cos es desperta, desconcertat, preguntant-se si la nit anterior havia programat alguna alarma. Obre els ulls i veu llum, parpelleja i de sobte, foscor. Torna a obrir-los, i altre cop llum. I quan torna a parpellejar, altre cop opacitat. Aleshores s'adona que no és llum sinó ombra, allò que el cega, i abans de reaccionar, alguna cosa li bufeteja la cara. I al mateix compàs, les parets remuguen i la cortina tremola.

Ràbia en un cop. I en un altre, i en un altre, i sempre tornar a començar. Aquella pell pàl·lida es va tornant lilosa, i després negra, fins que s'omple de ràbia, i mentre sembla que s'ofegui, vessa. I mulla, mulla el cos que fins feia un moment estava atacant, i que ara, tot xop, es deté. Es deixa plorar. Es deix besar per la sang freda que li gela el cos, mentre la força que recorria aquest, sembla que es perdi en arribar a la punta dels mugrons que s'han arrugat, i encongít.

Deixo anar en una exhalació tot l'aire que em va prendre en aquell carrer, quan panteixant estava a terra, sense poder aixecar-me, perdent part de vida. Però durant uns segons m'ofego, fins que deixo anar més aire, i més aire, fins que estic buida i he de recuperar sang, de matar. M'incorporo, em frego els ulls, i no hi és. L'alcohòlic que va mullar-me amb alguna cosa més que alè pudent, no hi és. No és al meu davant, però sí al meu darrere. Persegueix els meus peus seguint el mateix sistema que seguí sobre l'asfalt, i m'engrapa, i em fa caure. Però ni jo he avançat, ni ell se m'ha acostat. Segueixo dempeus, mirant a la paret buida i trista de sobre el sofà d'un color blau quasi negre. Sento com respira, impacient, inquiet, i noto la seva mirada delirant i devoradora als meus malucs. I vull girar-me, però no puc, no sé fer-ho. Els seus ulls penetrants deixen anar un fil que em travessa la columna vertebral i que me la cus, retorçant-me el cos fins a haver-me girat, fins a mirar a terra i aixecar la vista, i trobar-me aquell cos que va escapolar-se de manera bruta i ferotge dins el meu, com qui s'escola entre els carrers a les pel·lícules de misteri i acció, i després desapareix i sempre n'és l'heroi.

M'hi acosto, caminant mig encreuant les cames, fent ressortir les corbes del meu cos. M'hi apropo, li frego el cos amb el meu, i li beso el coll mentre les meves mans recorren les seves espatlles i van baixant. I ell es deix caure als meus peus. Ressegueixo el seu principi d'abdominals amb la cara, i m'aturo. Recullo el fil que se m'ha quedat dins, i començo a cosir-li amb la llengua, sortint de la meva boca, allò que aquell dia em va guanyar. I el dolor es va enfilant pelvis amunt,

regirant-li la bufeta, la pròstata i els ronyons. I després l'estomac, i els budells. Li arrenco l'apèndix i es descús per dins. Li esquinço l'ànima, li oprimeixo el cor fins que aquest rebenta, i es dessagna. Ofego els pulmons amb la seva pròpia sang, i, com la sargantana que vaig ser jo, ara l'és el seu cor, que trencat encara batega, i dóna empenta a la ràbia que erupciona com un volcà per la seva boca, passant per la tràquea.

Es recargola de dolor mentre cau, i es desfà quan la seva pròpia lava el toca. Observo com es desfà, amb cara exhausta després d'aquesta agonia. Però la sang flueix, i ofega el pis. I jo també caic, al seu costat, mentre respiro tranquil·litat enmig de la memòria. L'habitació es tenyeix a mesura que els nostres cossos s'esvaeixen i es tornen foc. Un foc que s'ha quedat sense volcà on tornar, ni tampoc nit de Juny en la qual restar. Un foc que crema, però no escalfa, que no té mans a la vora, que no alimenta, que no revifa en cap mirada expectant, que no roba fred a cap figura, i que mai s'apaga.

La nit arriba tan ràpid com se'n va, i la dolça incandescència del matí, broda sobre el llim de pols l'escena de sang que el cel rogent del cap vespre ha presenciada. Testimoni de ràbia, i por, control, i desig. De vida i de mort. De viure amb qui has matat i amb qui et va matar, potser de viure morts.

I el brodat, estès ara en un quadre sobre el sofà de color blau quasi negre, omplint la buidor de l'absència.